

nė nepajusiu

prašaus mane pro akį žvainą
pro juodumas galias
prašaus mane tarytum šeią
it luoto kankleles

tik vos suribuliuos paviršius
o gilumai tai kas
užmiręs aš ar užsimiršęs
praniręs pro taikias

dienas, gal dar po saule riba
gal dar plevena jos
bet kirtęs menamąją ribą
ar kas besužinos

kas nauja senuos vandenuos

žinai, kad nekas čia dedas
tai meldai užeis, tai ledas
per seklią senvagę sunkiai
vandenys beprasisunkia

delsia lyg išsigandę
akis nudelbę į dangų
garbūs žili seneliai
garniui ligi gurnelių

ir užsiėmęs ausis
vėjas nuodėmklausys

paryčio žadinys

tada, kai žodžio nekantra
atklęs su rytdienos giedra
it valanda žvitri atskris
Čiurlionio nēganda čiurlęs

kalba, paneigianti kalbas
įveikianti savas ribas
akimirkos žinia, aure
tyla, pakibusi ore

ir vėl laimingas čirškesys
palaimos tylą užgesys
ir nēganda sparnus pames
iš jūrių keldama žemes

palabinimas

jau eikit viešais keliais
netrypkit, vėlelės, šaknų
miežis daigą išleis
seklyčioje salsvą menu

tirštą selyklo gyvybę
tarp pirštų, gražiai padiegtą
širdis apsalo, apribo
akys, ragaujant sėklą

nuliejamą vis ant žemės
tos, kur gema ir vysta
niekad nebūčiau pasenęs
ačiū pražūtai jaunystei